

Kedves Gyerekek, Szülők és Pinky-rajongók!

Ezzel a különleges téli mesekönyvvel köszöntelek benneteket nagy szeretettel!

Akik már régóta velünk tartottak Pinky Manó kalandjai során, bizonyára jól ismerik a **Pinky Manó Birodalma** ingyenes újságot, amelyhez sok történet, játék, vidámság és közös élmény kötődött, ezért egy kicsit szomorú hírt is meg kell osztanom veletek: elképzelhető, hogy az újság a jövőben már nem jelenik meg. Pinky azonban nem szeret sokáig szomorkodni. És azt hiszem, nekünk sincs rá semmi okunk, mert a búcsú egyben valami egészen újnak a kezdetét is jelenti. A Pinky Manó Birodalma történetei és játécai ugyanis nem tűnnek el! Az újság helyét ezentúl mesekönyvek veszik át.

Ha minden a terveink szerint alakul, tavasszal, nyáron, ősszel és télen is egy-egy új könyvvel találkozhattok, amelyekben új történetek, kalandok és meglepetések várnak benneteket. Időközben remélem más írók is csatlakozni fognak a Pinky Manó Birodalmához, gazdagítani a könyvek tartalmát írásaikkal.

Elsőként pedig mi mással kezdhethénk, mint egy igazi, hópelyhekkal, Mikulással, karácsonyi varázslattal és vidámsággal teli téli mesekönyvvel?

Ebben a kötetben találkozhattok Pinky manóval és a sárga macskával, Öcsikével, Bodrival, a Hókirálynővel, egy különleges kis hópihével és még sok más kedves szereplővel. Lesz szánkózás, hóesés, karácsonyfa, egy kis csintalanság és persze rengeteg téli kaland, valamint sok foglalkoztató játék.

Kellemes olvasást, sok nevetést és csodaszép, mesékkel teli karácsonyi ünnepeket és boldog Új Évet kíván mindenkinek!

Szeretettel:

Pinky Manó

Öcsike és a Mikulás szakálla

Odakint egész délután havazott. A hópelyhek sűrűn kergetőztek, lejtették pihe táncukat, aztán puhán rátelepedtek a házak tetejére, a kerítésekre és az udvarokban álló kopasz fák ágaira. Mire besötétedett, az egész utca olyan fehér lett, akár egy porcukorral vastagon meghintett sütemény.

A hatéves Öcsike azonban most egyáltalán nem törődött a hóval. Fontosabb dolga volt, a Mikulást várta. Már reggel óta legalább huszonhétszer megkérdezte:

- Anya, mikor jön a Mikulás?
- Este – válaszolta a mamája.
- De mikor este? – kérdezte vissza a gyerek.
- Amikor eljön az ideje – mosolyodott el az anyuka.

Öcsike vacsora után már percenként az ablakhoz szaladt. Félrehúzta a függönyt, orrát az üveghez szorította és az utcát kémlelte.

- Nem látok rénszarvast – fordult kissé csalódottan az apjához.
- Errefelé ritkán parkolnak a rénszarvasok – mondta apa a kanapéről.

Öcsike gyanakodva hátranézett.

- A rénszarvas nem szokott parkolni, hiszen nem autó – csóválta meg a fejét.
- Akkor azért nem látod – válaszolta nyugodtan az apja.

Anya elnevette magát, a kisfiú viszont tovább figyelte az utcát. Egyszer csak három hatalmas koppanás hallatszott az ajtón. Öcsike úgy ugrott el az ablaktól, hogy majdnem feldöntötte a kis széket. Az ajtóhoz rohant, de félúton megtorpant.

- Anya, kinyitod te az ajtót? – kérdezte kissé megszeppenve.

Anya bólintott és ment ajtót nyitni. A küszöbön egy nagy, piros kabátos alak állt. Fején piros sapka, vállán zsák, arcán pedig akkora fehér szakáll, hogy alig látszott ki mögüle valami.

- Ho-ho-hó! Szép jó estét! Bejöhettek?

– Tessék csak, már nagyon vártuk kedves Mikulás bácsi! – tárta szélesre anyja az ajtót.

Öcsike szája tátva maradt, amikor meglátta. A Mikulás lerázta csizmájáról a havat, belépett a szobába, majd leült a számára odakészített székre.

– Hát hol van az a bizonyos Öcsike? – kérdezte és előre hajolt a széken, hogy jobban lásson.

Öcsike anyja mögé bújt.

- Itt van – mondta anyja, és előrébb tessékelte.
- Gyere csak közelebb! – intett neki a Mikulás.

Öcsike egy pár lépést tett, de nem mert nagyon közel menni hozzá. Először csak nézegette a piros ruháját, a csizmáját is megvizsgálta, majd tekintete megállapodott a Mikulás arcán. Valami nem stimmel. Összeszűkítette a szemét. Olyan ismerős volt neki ez az arc. Ha azt a hatalmas fehér szakállat levenné... Öcsike közelebb hajolt. A Mikulás elmosolyodott.

- Nos, kisfiam? Tudsz te egy szép verset mondani nekem?

Öcsike nem gondolt most versre, fejében hirtelen összeállt egy kép. A szomszéd bácsinak pont ilyen orra van és a szeme is ugyanilyen! A kisfiú nem gondolkodott tovább. Villám-gyorsan előrenyúlt, két kézzel megmarkolta a Mikulás hatalmas fehér szakállát, és megrántotta.

– Jaaaj! – kiáltott fel a Mikulás.

Öcsike egyre csak húzta a szakállát, az pedig furcsa módon nem jött le az arcáról.

– Jaj, jaj, jaj! Eressz el, te gyerek! – kiáltotta a Mikulás.

Öcsike rémülten elengedte a szakállát. Az öreg mindkét kezével az állát fogta, még a szeme is könnybe lábadt. Anya a szája elé kapta a kezét. Apa köhögni kezdett, de valamiért közben rázkódott a válla. Öcsike elsápadt. A szakáll igazi volt. – Ez nem a szomszéd bácsi, hanem tényleg a Mikulás – futott át Öcsike agyán a gondolat. Azon nyomban sarkon fordult, berohant a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót. Anya utána ment. A kisfiú az ágyon ült, és a takaróját egészen az orráig felhúzta.

– Nem megyek ki, hiába jöttél – mondta halkán, amikor meglátta az anyját.

– De ki kell jönnöd – csóválta meg a fejét anya. – Hiszen vár rád.

Öcsike kikukucskált a takaró mögül.

– Mérges? Haragszik rám?

– Nem tudom. Elég erősen meghúztad a szakállát – mosolyodott el anyuka.

– Azt hittem, a szomszéd bácsi és hogy le fog jönni a szakállá.

– De nem ő volt, ugye? – nevette el magát az anyja. – Na gyere szépen, menjünk ki a Mikulás bácsihoz.

Végül Öcsike rávette magát és viassomfordált a nappaliba. A Mikulás már újra a széken ült, és időnként óvatosan megsimogatta megtépázott szakállát. Öcsike megállt előtte.

– Mikulás bácsi, én... izé... sajnálom, hogy meghúztam a szakálladat. Azt hittem, te a szomszéd bácsi vagy.

A Mikulás egy darabig komoly arccal nézett rá, aztán elnevette magát.

– Ho-ho-hó! Sok mindent megéltem már, de ilyen még soha nem történt velem! Több száz éve járom a világot, de a szakállamat még senki sem ellenőrizte ilyen alaposan.

Öcsike óvatosan felnézett.

– Akkor nem haragszol?

– Dehogy haragszom, bár legközelebb elég lesz megkérdezni, hogy igazi-e, nem kell ennyire meghúzni – azzal belenyúlt a nagy zsákjába, kotorászott benne egy darabig, majd előhúzott egy szép, piros csomagot.

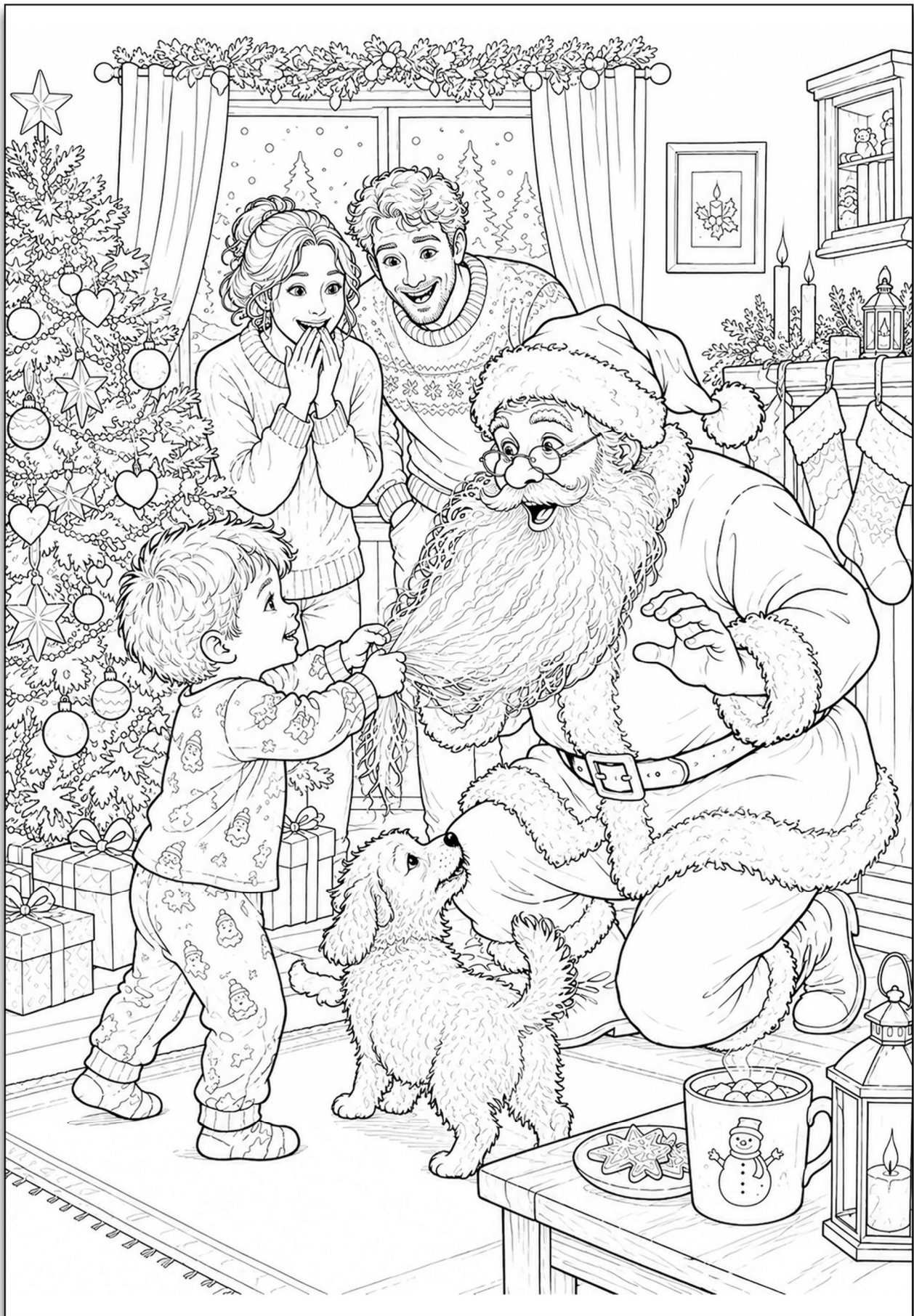
– Ez a tiéd – adta át a gyereknek az ajándékot. – És ez is – vett elő egy fényes, ezüstös virgácsot. –, vagy ezt inkább anyának adjam, ő fogja majd használni, ha valaki rossz lesz?

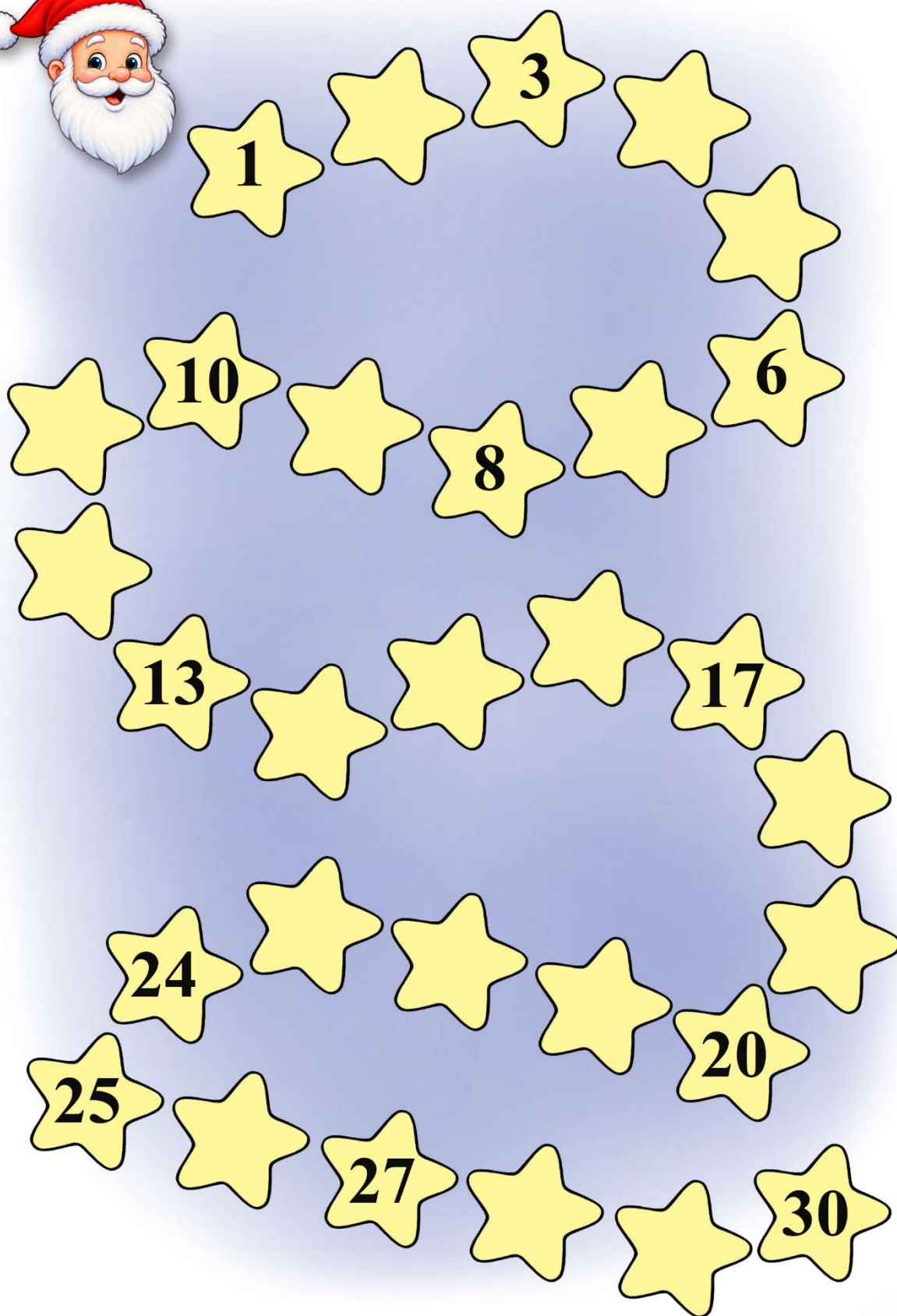
Öcsike szeme felragyogott, amikor átvette a csomagot, rá se nézett a virgácsra. Amikor a Mikulás elindult, Öcsike az ajtóból integetett neki, aztán a szülei felé fordult.

– Azért holnap a szomszéd bácsit is megkérdezem, hogy hol volt ma este –

mondta komoly hangon.

Csillag úton jár a Mikulás. Számozd meg neki az utat!